

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 380/A

Dosar nr./35/2014

Ședința publică din 6 noiembrie 2017

-(,)-

S-au luat în examinare apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și de apelanta D. împotriva sentinței penale nr.110/P.I. din 21 noiembrie 2016 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind pe inculpatul P..

Dezbaterile în fond au fost consemnate în încheierea din data de 23 octombrie 2017 care face parte din prezenta decizie, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 6 noiembrie 2017.

ÎNALTA CURTE

Asupra apelurilor penale de față,

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.110/P.I. din 21 noiembrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori în dosarul nr...../35/P/2014, în baza art. 396 alin. (5) Cod procedură penală cu referire la art. 17 alin. (2) Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. a Cod procedură penală a achitat pe inculpatul P. [...] pentru comiterea infracțiunilor de trafic de influență prevăzute de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal și spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit.”b” din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În baza art. 396 alin. (5) Cod procedură penală cu referire la art. 17 alin. (2) Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. b) teza a I-a Cod procedură penală a achitat pe inculpatul P. de comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzute de art. 9 alin. 1 lit.”b” din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

A dispus ridicarea sechestrului asigurator instituit asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpatului P. prin ordonanța din 13 octombrie 2014 și procesul-verbal de sechestrul din data de 14 octombrie 2014, până la concurența sumei de 91.684 lei.

A constatat că inculpatul a fost reținut pe o perioadă de 24 ore din data de 03 decembrie 2013 orele 17:45, până la data de 04 decembrie 2013 orele 17:45, prin ordonanța de reținere nr. 103/P din 03.12.2013, ora 17:45, emisă de D.N.A – Serviciul Teritorial Oradea.

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut în fapt următoarele:

În data de 15.05.2012 a fost încheiat contractul de asistență juridică nr. 0219999 între Cabinetul Individual de Avocatură „P.” și O., având ca obiect „asistența juridică, reprezentare și asistare în faza de executare silită a sentinței civile pronunțate în dosarul/271/2004 al Judecătoriei Oradea” (vol. II, fila 25).

În contract s-a precizat un onorariu de 2000 lei. Pe lângă onorariul mai sus indicat, părțile, de comun acord, au stabilit un onorariu de succes în cuantum de 5.000 lei în situația în care în urma licitației clientul va cumpăra imobilul la suma maximă de 45.000 lei. La momentul încheierii contractului de asistență juridică dintre inculpatul P. și O. și primirea de către inculpat a sumelor de 2.000 lei și 500 lei, acesta nu a emis nici o chitanță sau alt act justificativ, care să dovedească primirea banilor.

Cu privire la aceste sume, se susține că din cei 2500 lei, 2000 lei i-a reținut inculpatul pentru sine, iar 500 de lei au fost dați executorului judecătoresc B., inculpatul lăsând să se înțeleagă că are influență asupra acestuia și că îl poate determina, ca în dosarul execuțional, să organizeze o licitație trucată, în urma căreia O., ca singur participant al licitației, să achiziționeze un imobil scos la licitație cu suma de maximum 45.000 lei, în condițiile în care imobilul respectiv fusese evaluat la 95.800 lei.

Cu privire la suma de 2000 de lei, se susține că inculpatul a disimulat-o ca onorariu de avocat, pentru a ascunde adevărata natură a provenienței banilor, și anume cea de folos pentru exercitarea influenței asupra executorului judecătoresc B., faptă ce ar întruni elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prev. de art. 29 alin. 1 lit. „b” din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art.5 C.p.

Tot cu acea ocazie, inculpatul P. i-a comunicat lui O. că poate interveni pe lângă un executor judecătoresc, pentru ca O. să câștige licitația și să cumpere imobilul la un preț subevaluat.

Cu privire la acuzațiile de trafic de influență și spălare de bani, ce-i sunt aduse inculpatului, Curtea a reținut că, inițial, denunțatorul O. a reclamat fapta inculpatului P. ca fiind una de înșelăciune, întrucât inculpatul a neglijat dosarele în care a fost angajat de către acesta.

S-a arătat că această susținere a denunțatorului intră în contradicție totală cu ceea ce a urmat pe parcursul anchetării cauzei și, pentru aceeași faptă, DNA a considerat, în mod eronat, că este vorba despre trafic de influență, cu atât mai mult cu cât denunțatorul a declarat că se simte înșelat și că dacă și-ar fi recuperat cei 2.500 de lei de la inculpat atunci nu ar mai fi fost nicio problemă (declarație de martor atât lui O. cât și lui O. din ședința publică 4 iunie 2015).

Aceste presupuse fapte nu se conturează decât în baza declarațiilor martorului-denunțator O. și a soției sale O., care sunt așa cum au reținut atât Curtea de Apel Oradea, investită cu soluționarea propunerii de arestare preventivă, cât și cea care a exercitat controlul asupra încheierii celei dintâi, și anume Înalta Curte de Casație și Justiție, simple supoziții, ce rămân „doar la stadiul de judecăți de valoare, aprecieri subiective pe care acesta le face și nimic mai mult”.

Este extrem de important să constatăm că judecătorii de la cele două instanțe, respectiv Curtea de Apel Oradea, prin încheierea penală nr. 7/I/P/2013

din 04.12.2013 și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin încheierea nr. 4005 din 12.12.2013, au respins propunerile de arestare preventivă a inculpatului, nu pe motivul generic invocat, al lipsei unui pericol concret pentru ordinea publică, ci pentru lipsa unor probe certe care, nici măcar în numărul și fundamentul lor, nu pot justifica o privare temporară de libertate, întrucât, așa cum a reținut judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, „nu rezultă fără dubiu că inculpatul ar fi lăsat să se înțeleagă că are influență asupra executorului judecătoresc B....”.

S-a mai constatat faptul că după respingerea propunerii de arestare preventivă, organul de urmărire penală nu a mai administrat nicio probă în defavoarea inculpatului, rezumându-se doar la acele aspecte cu privire la care, din contră, Curtea de Apel Oradea și Înalta Curte de Casație și Justiție au statuat că ar fi probe în apărare.

Un alt aspect foarte important, surprins de judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, se referă la faptul că, denunțatorul, încercând din răspuțeri să-l facă pe inculpat să zică ca banii ar fi fost dați pentru a avea „trecere” la executorul judecătoresc, diametral opus s-a remarcat conduita aflată în concordanță cu spiritul legii a inculpatului, care de fiecare dată ar fi încercat să explice modul cum funcționează instituțiile dreptului civil, conform înregistrărilor ambientale.

S-a remarcat și faptul că inculpatul menționează fără echivoc că s-ar putea merge la un alt executor judecătoresc dacă primul ar tergiversa organizarea licitației ori că imobilul s-ar putea vinde la un terț la un preț mai bun:

„Ori dacă el nu poa s-o mai ...o organizează într-o lună, două, merem la altu ! Adică... mă duc, frumos, îmi dă banii înapoi și nu...merem la altu!”- aspect revelat în baza înregistrărilor ambientale de la data de 25.11.2013, redate în procesul verbal nr. 4 aflat la dosarul cauzei.

Mai mult, respectivul executor a fost ales și indicat de către clienții inculpatului, deoarece aceștia au mai apelat la serviciile executorului B. (conform declarației martorului O. din ședința publică 4 iunie 2015).

În ceea ce privește suma de 5000 de lei, despre care organul de urmărire penală consideră că ar fi preinși ca urmare a traficării influenței pe lângă executorul judecătoresc în vederea trucării licitației în sensul de a adjudeca imobilul la suma de 45.000 lei, s-a constatat (conform declarației de martor O. din ședința publică 4 iunie 2015) că această sumă nu reprezintă altceva decât onorariul de succes stabilit în acord cu clientul:

Instanța a mai precizat că stabilirea acestui onorariu de succes este în concordanță cu statutul profesiei de avocat, care în art. 129 alin. (6) prevede că: „Avocatul are dreptul ca în completarea onorariului fixat să solicite și să obțină și un onorariu de succes, cu titlu complementar, în funcție de rezultat sau de serviciul furnizat. Onorariul de succes constă într-o sumă fixă sau variabilă stabilită pentru atingerea de către avocat a unui anumit rezultat. Onorariul de succes poate fi convenit împreună cu onorariul orar sau fix.”

Această practică este justificată, având în vedere caracterul neunitar al jurisprudenței naționale. Atingerea unui anumit rezultat în aceste condiții nu poate fi considerat decât un fapt supus incertitudinii, intervenția factorului „alea” fiind una evidentă în relațiile contractuale sau angajamentele juridice;

bineînțelele aceste raporturi fiind guvernate de obligații de diligență și numai într-un mod cu totul și cu totul subsidiar, de obligații de rezultat.

În ceea ce privește suma de 500 de lei, sumă ce se pretinde că ar fi fost oferită executorului judecătoresc pentru trucarea licitației pentru ca denunțatorii să adjucece imobilul la suma de 45.000 lei, s-a precizat că tocmai declarațiile martorei O. contravin acestei idei, aceasta arătând în fața instanței, conform declarației de martor din ședința publică 4 iunie 2015, că „inculpatul ne-a spus că va da suma de 500 de lei pentru a începe licitația” și că „întotdeauna înainte de începerea licitației am achitat onorariul la executorul B.”.

Instanța de fond a apreciat că acest aspect se coroborează cu declarația dată de inculpatul P. în data de 3 decembrie 2013 în faza de urmărire penală, care arată că „Da. I-am cerut și primit de la O. suma de 500 de lei la data de 15.05.2012, pentru a-i fi înmănată executorului judecătoresc B. cu titlu de avans onorariu de executare silită.” iar „suma de 500 de lei, reprezentând avans pentru executarea silită urma să i-o înmânez lui B. la momentul semnării cererii de executare silită dintre client, respectiv O., reprezentat de mine și executorul judecătoresc, respectiv B..”

În concordanță cu cele susținute de cei doi se află declarația executorului B., care susține în fața organului de urmărire penală la data de 4 decembrie 2013 că „P. nu mi-a spus și nu mi-a dat nicio sumă de bani ca și avans pentru executarea silită în cazul organizării acelei licitații.”

În baza acestor aspecte, s-a apreciat că este evident că cei 2000 de lei nu pot reprezenta decât onorariul stabilit în vederea prestării unor servicii avocațiale, iar faptul pretins de organul de urmărire penală cum că această sumă ar fi de fapt o disimulare a adevăratei proveniențe din activitatea infracțională, nu poate fi primit întrucât nu este confirmată de nicio probă.

Mai mult, Curtea a considerat că probele administrate și pe care se bazează acuzarea sunt de fapt probe în apărare și dovedesc indubitabil nevinovăția inculpatului, sens în care s-a reținut că inclusiv denunțatorul a declarat în fața organului de cercetare penală că au stabilit un onorariu care s-a și achitat, în cuantumul sumei de 2000 lei, așa cum rezultă din declarația acestuia „dorese să menționez că i-am achitat cu acel prilej avocatului suma de 2000 lei, reprezentând onorariul cuvenit”.

Un aspect fundamental care clarifică indubitabil faptul că cei 2.000 de lei nu reprezintă altceva decât onorariul avocațial, este faptul că inculpatul a și plătit impozitul pentru această sumă.

Totodată, Curtea a reținut că din declarațiile martorului B. rezultă modul în care se organizează licitațiile, precum și faptul că dosarul execuțional a fost înregistrat la birou de către denunțatorul O. și nu de inculpat.

Curtea a reținut că din declarațiile acestor martori nu rezultă că inculpatul ar fi încercat să-și exercite asupra lor influența, respectiv să-i determine să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intra în îndatoririle lor de serviciu, sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că, în ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, din probele administrate în cauză nu se poate reține că inculpatul ar fi avut conduita descrisă de *verbum regens*, respectiv că ar fi

pretins, primit bani de la denunțator pentru a-și exercita influența asupra executorului judecătoresc, relevant în acest sens fiind faptul că inculpatul, de fiecare dată, deși provocat de denunțator, a încercat să-i explice acestuia modul în care funcționează instituțiile dreptului civil, spunându-i chiar că se pot adresa unui alt executor în cazul în care executorul la care s-a depus dosarul ar tergiversa organizarea licitației, fiind evident că banii achitați de denunțator au fost achitați cu titlu de onorariu avocațial, nefiind solicitați de inculpat pentru a-și exercita influența asupra executorului.

Cu privire la cealaltă infracțiune reținută în sarcina inculpatului P., organul de urmărire penală a apreciat că există date și indicii temeinice de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală de către inculpat, întrucât acesta a omis să evidențieze în actele contabile anumite venituri din activitățile realizate.

Având în vedere că pentru sumele menționate în rechizitoriu, nu s-au emis clientului acte doveditoare ale executării obligației de plată, totuși acestea nu au reprezentat operațiuni oculte prin care să se urmărească sustragerea de la obligațiile fiscale, întrucât s-au materializat în contracte de asistență juridică, care au și fost înmânate clienților. Or, într-o atare situație, nu poate fi vorba despre vreo „ascundere” a sursei impozabile din moment ce întreaga sumă a fost menționată în contractul de asistență juridică. Mai mult, pentru cei 2000 de lei inculpatul a și plătit impozitul datorat.

Instanța de fond a mai constatat că cei 2000 de lei nu pot reprezenta și obiectul material al infracțiunii de evaziune fiscală și obiectul material al infracțiunii de spălare a banilor, întrucât printr-un raționament logico-juridic, ar fi absurd să spunem că o activitate infracțională din care ar rezulta anumite foloase pecuniare să fie supusă unui regim impozabil.

Astfel, inculpatul a declarat în cursul urmăririi penale „recunosc faptul că am debite față de organele fiscale, dar eu nu mi-am ascuns nicio operațiune, toate încasările fiind evidențiate în chitanțiere și în extrasele de cont.”-vol. III filele 1-7, 17-21,18.

Faptul că inculpatul a neglijat să emită chitanțe pentru respectivele sume, nu poate atrage reținerea în sarcina inculpatului a infracțiunii de evaziune fiscală, întrucât aceste fapte nu comportă caracter penal, impunându-se a fi supus rigorilor dreptului fiscal. Acest aspect este evidențiat în raportul de expertiză contabilă judiciară nr. 91 din 14.06.2016, care la obiectivul de la nr. 4 arată că nedepunerea în termen a declarațiilor fiscale atrage sancțiunea unei amenzi, stabilită de către organul fiscal în mod diferențiat, conform art. 122 Cod fiscal.

Referitor la acest aspect s-a constatat că procesul-verbal de inspecție fiscală nr. 1833 întocmit de către AJFP BIHOR a fost întocmit la data de 25.03.2014, or, la acest moment inculpatul se află încă în termenul legal de raportare a situației fiscale, care expira la data de 31 mai al aceluiași an; astfel se poate constata prematuritatea efectuării acestui control, care nu ar putea justifica în vreun fel sumele neraportate la acel moment.

În acord cu cele susținute, în ceea ce privește infracțiunea de evaziune fiscală, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 3907/2012, care a reținut că „Omisiunea plății unei taxe datorate nu constituie infracțiunea de evaziune fiscală, dacă bunul sau sursa impozabilă nu au fost

ascunse. În acest caz ia naștere pentru cel care nu a efectuat plata doar obligația de plată a taxei respective, nu și răspunderea penală. Atunci când o persoană fizică nu se înregistrează ca plătitor de T.V.A., evaziunea fiscală există doar dacă bunul sau sursa impozabilă au fost ascunse.”

Or, s-a apreciat că în cazul de față nu poate fi vorba ca inculpatul să devină plătitor de T.V.A, întrucât suma de 51.300, despre care se susține că ar fi fost încasată de două ori și în consecință că a generat plasarea inculpatului la rangul de plătitor de T.V.A, de fapt a fost plătită o singură dată. Acest aspect este probat prin documentul „Supliment la raportul de expertiză contabilă judiciară” în care la „Obiecțiunea nr. 3” se reține că „dacă prin mijloace de probă, altele decât expertiza contabilă, se dovedește faptul că suma de 51.300, rezultată din însumarea chitanțelor 121, 122, 123 din 17.08.2012 nu a fost încasată în numerar, plafonul de scutire pentru obligativitatea înregistrării contribuabilului ca plătitor de T.V.A. nu este depășit...” – ori martorul I. a declarat în fața instanței la data de 07.11.2016 că „nu am plătit anticipat suma de 51.000 RON (face referire la suma de 51.300) inculpatului P. Nici nu am primit vreo chitanță de la inculpatul P. pentru suma de 51.000 (face referire la suma de 51.300).

Într-o altă decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nr. 2885/2012, se arată, în ceea ce privește infracțiunea de evaziune fiscală că „sub aspectul vinovăției infracțiunea se comite cu intenție directă calificată prin scop”, or, din întreaga situație de fapt nu rezultă sub nicio formă această intenție calificată prin scop de a se sustrage obligațiilor fiscale.

S-a apreciat ca având o relevanță importantă fapta inculpatului de a nu-și deduce anumite cheltuieli care i-ar fi generat indirect un oarecare câștig *deși avea acest drept*, în sensul de a dovedi că nu există un scop intrinsec al inculpatului de a-și mări veniturile cu orice preț și prin orice mijloace.

Mai mult, nu se poate contura nici măcar latura obiectivă a infracțiunii de evaziune fiscală, întrucât nu a existat o conduită frauduloasă în sensul de a ascunde sau disimula realitatea fiscală, așa cum statuează Înalta Curte, prin „întocmirea de documente false – ca latură obiectivă”.

Simpla neglijență ori dezorganizarea contabilității de către inculpatul P. nu generează repercusiuni penale, ci întocmai cum susține expertul în raportul de constatare financiară, o amendă contravențională.

Or, din cele două decizii de referință, instanța de fond a constatat că fapta de evaziune fiscală ce i se impută inculpatului P. nu există, întrucât nu a existat nicio activitate de ascundere, disimulare concretizată prin întocmirea de documente false și nici o sustragere de la plata obligațiilor printr-o activitate ocultă, condiții în care, nici în ceea ce privește această infracțiune de evaziune fiscală nu există conduita descrisă *verbum regens*.

Împotriva hotărârii pronunțată de prima instanță au formulat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Oradea și expertul D..

Parchetul critică hotărârea sub aspectul omisiunii citării ANAF Bihor ca parte civilă, respectiv greșita achitare a inculpatului P. pentru infracțiunile de trafic de influență prev. de art.291 alin.1 Cod penal, spălare de bani prev. de

art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 respectiv, evaziune fiscală prev. de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005.

În motivele de apel, în susținerea orală a procurorului de ședință și în concluziile scrise se reține, sub primul aspect, că prin săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală inculpatul a produs un prejudiciu ANAF și ca atare aceasta are calitatea de parte civilă, impunându-se desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare, cu citarea părții în condițiile legii.

Sub cel de-al doilea aspect, Parchetul reține că nelegalitatea hotărârii instanței de fond a fost generată de aprecierea greșită a probelor, nefiind realizată o evaluare proprie și nemotivând înlăturarea probelor pe care nu le-a luat în considerare.

1. Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, Parchetul susține că probele administrate dovedesc, dincolo de orice dubiu, vinovăția inculpatului P..

Astfel, reține că după sesizarea organelor de urmărire penală, prin denunțul martorului O., inculpatul a fost supus, în condițiile legii, unor măsuri de supraveghere tehnică, hotărârea infracțională fiind luată cu mult înainte, - fiind exclusă astfel provocarea- constatându-se că la data de 15.05.2012, inculpatul a primit banii de la martorul denunțator, în schimbul promisiunii de a interveni la executorul judecătoresc.

Se face trimitere la declarațiile martorului denunțator O. din care rezultă că inculpatul i-a adus la cunoștință faptul că îl cunoaște pe executorul judecătoresc B., la care ar putea interveni pentru vânzarea imobilului la un preț subevaluat, adică cu maxim 45.000 lei, cerându-i, pentru această intervenție, suma de 500 lei, bani care vor ajunge la executor.

Martorul a acceptat, astfel încât a dat inculpatului suma de 2.500 lei încheindu-se contractul de asistență juridică nr.021999/15.05.2012 doar pentru suma de 2000 lei.

Inculpatul nu a eliberat chitanță și nici un alt document justificativ care să ateste primirea acestor sume.

Starea de fapt relatată de martorul denunțator este confirmată – în opinia Parchetului- de către soția acestuia, martora O..

Se face trimitere și la declarațiile martorilor B. și B., aceștia afirmând că niciodată nu li s-a propus „trucarea” vreunei licitații.

În fine, se apreciază că declarațiile martorilor se completează cu procesele-verbale de redare a discuțiilor ambientale purtate, în cursul lunii noiembrie 2013, între martorii O. și O. respectiv inculpatul P..

Parchetul susține că inculpatul, în calitatea sa de avocat în procedura executării silite, potrivit prevederilor codului de procedură civilă, nu are nicio prerogativă legală, ci doar executorul judecătoresc, astfel încât, în mod obiectiv, onorariul avocațial nu se justifică (fil.7 concluzii scrise Parchet).

Ca atare, acțiunea inculpatului s-a realizat prin invocarea expresă a unei influențe reale asupra executorului judecătoresc B., scopul urmărit fiind acela de a-l determina pe acesta să îndeplinească un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, astfel încât, prețul imobilului să fie subevaluat.

2. În ceea ce privește infracțiunea de spălare de bani, Parchetul susține că suma de 20.000 lei pretinsă și primită de către inculpatul P. la data de

15.05.2012 a reprezentat prețul traficului de influență exercitată în favoarea martorului denunțator O..

Pentru a disimula adevărata natură a acestei sume, inculpatul a întocmit contractul de asistență juridică nr.021399/15.05.2012, în conținutul căreia a înserat faptul că această sumă reprezintă onorariu avocațial.

Infrațiunea predicat o constituie infrațiunea de trafic de influență, astfel încât suma de 2000 lei a fost spălată sub forma contractului de asistență juridică, prin simulație ca operație juridică neconformă cu realitatea prin încheierea a două acte juridice: unul public și nereal- contractul de asistență juridică și înțelegerea secretă și adevărată, care conține în sine, acordul părților de a simula.

3. Sub aspectul infrațiunii de evaziune fiscală, Parchetul susține că prima instanță „a ignorat cu desăvârșire probele administrate”.

Se face trimitere la procesul verbal de percheziție domiciliară efectuat la data de 3 decembrie 2013 la Cabinetul Individual de Avocatură „P.” de unde au fost ridicate mai multe înscrisuri (registru încasări și plăți, contracte de asistență juridică, facturi, chitanțe) din analiza acestora rezultând că inculpatul a înregistrat venituri și plăți pentru perioada 2006-2011, în anul 2012 a efectuat doar două înregistrări iar pentru anul 2013 nu a înregistrat nicio încasare sau plată.

Martorii E., P., S. și M. au apelat, în perioada 2011-2013 la serviciile avocatului P., fără a primi chitanțe care să ateste plata efectivă.

De asemenea, se face trimitere la Raportul de constatare financiar-contabilă din 30 mai 2014, întocmit de către specialiștii din cadrul Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Oradea- prin care au fost stabilite obligațiile fiscale datorate de către Cabinetul Individual de Avocatură P., urmare a neînregistrării veniturilor realizate în perioada 2011-2013, în cuantum total de 89.184 lei reprezentând 54.088 lei IVA, 27.484 lei impozit pe venit și 89.194 lei contribuții de asigurări sociale de sănătate.

Parchetul susține că și concluziile Raportului de expertiză contabilă judiciară converg spre reținerea infrațiunii de evaziune fiscală.

Omisiunea de a evidenția în documentele contabile veniturile realizate de inculpat nu a fost una accidentală ci s-a desfășurat constant, pe parcursul mai multor ani.

De asemenea, deși constatarea inițială a obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat, ca urmare a neevidențierii în documentele legale a tuturor veniturilor realizate, datează din martie 2014, iar raportul de expertiză a fost depus la instanță în luna iunie 2016, inculpatul nu a făcut dovada achitării debitelor și regularizării evidențelor contabile nici la instanța de fond și nici în calea de atac a apelului.

Pe cale de consecință, s-a solicitat, în principal, desființarea sentinței pronunțată de instanța de fond și trimiterea cauzei spre rejudecare, întrucât judecarea cauzei a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate, respectiv ANAF – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bihor, -iar în subsidiar, pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului P. pentru săvârșirea infrațiunilor de trafic de influență, spălare de bani și evaziune fiscală.

Apelanta D. a solicitat repunerea în termenul de apel, desființarea hotărârii atacate și în rejudecare acordarea integrală a onorariului de expert.

Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând apelurile declarate conform art.420 și următoarele Cod procedură penală, constată că apelul Parchetului este nefondat, iar apelul declarat de expertul D. este tardiv.

I. Cu privire la prima critică invocată de Parchet, respectiv judecarea cauzei la fond în lipsa unei părți nelegal citate – respectiv ANAF –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bihor- Înalta Curte constată că aceasta este nefondată.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.84 alin.1 Cod procedură penală „persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în cadrul procesului penal este parte în proces și se numește parte civilă, având toate drepturile ce-i sunt conferite de dispozițiile art.81 Cod procedură penală.”

Potrivit acestui text, persoana vătămată are printre alte drepturi și dreptul de a propune administrarea de probe, de a ridica excepții și de a pune concluzii, dreptul de a formula orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale a cauzei.

Dispozițiile art.80-81 Cod procedură penală se impun a fi corelate, pe de o parte, cu prevederile art.20 Cod procedură penală, iar, pe de altă parte, cu prevederile art.342 și următoarele Cod procedură penală, respectiv decizia Curții Constituționale a României nr.641/11.11.2014.

Conform art.20 alin.1 Cod procedură penală, constituirea ca parte civilă se poate face până la începerea cercetării judecătorești, organele judiciare având obligația de a aduce la cunoștința persoanei vătămate acest drept.

Cu privire la procedura camerei preliminare –examinată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin prisma cauzei deduse judecății- instanța de contencios constituțional a reținut că în ceea ce privește partea civilă și partea responsabilă civilmente, acestea sunt excluse ab initio din procedura de cameră preliminară. Reglementând în acest mod, legiuitorul a restrâns în mod absolut posibilitatea părților de a avea cunoștință și de a dezbate excepțiile ridicate din oficiu și susținerile parchetului, plasându-le într-o situație dezavantajoasă față de procuror.

În același sens, instanța constituțională a apreciat că norma legală trebuie să permită comunicarea către toate părțile din procesul penal –inculpat, parte civilă, parte responsabilă civilmente- a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și să prevadă posibilitatea tuturor acestor părți de a discuta în mod efectiv și de a pune concluzii.

În această procedură se stabilește cadrul procesual și, în condițiile în care se constată legalitatea sesizării instanței, se dispune începerea judecății.

Din economia dispozițiilor legale invocate anterior, rezultă că persoana vătămată dobândește calitatea de parte civilă dacă înțelege să exercite acțiunea civilă în procesul penal și dacă se constituie parte civilă până la începerea cercetării judecătorești.

Nerespectarea acestor dispoziții atrage sancțiunea prevăzută de art.20 alin.4 Cod procedură penală, potrivit cu care „în cazul nerespectării vreuneia dintre condițiile prevăzute la alin.1 și 2, persoana vătămată sau succesorii acesteia nu se mai pot constitui parte civilă în procesul penal, putând introduce acțiunea la instanța civilă.”

În cauza pendinte, Înalta Curte constată că persoana vătămată – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bihor nu s-a constituit parte civilă în faza de urmărire penală, astfel că, procurorul, în cuprinsul rechizitoriului, nu a indicat, conform art.328 alin.2 Cod procedură penală, citarea acestei părți ca și parte civilă sau persoană vătămată.

În aceste condiții, nici în procedura camerei preliminare, această parte nu a fost citată și nici ulterior, până la începerea cercetării judecătorești sau la instanța de fond.

Ca atare, în prezenta cauză Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bihor, nu are calitate de parte civilă și deci nu sunt incidente dispozițiile art.421 pct.2 lit.b teza a II-a Cod procedură penală, astfel cum a solicitat Parchetul.

În ipoteza în care, în prezenta cauză, se pronunță o hotărâre de condamnare, persoana vătămată avea deschisă calea unei acțiuni civile separate la instanța civilă.

II. Probele administrate în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești evidențiază, ca stare de fapt, următoarele:

A. Inculpatul P. este avocat în cadrul Baroului ..., acordând asistență juridică în materie civilă. În virtutea acestei calități, în cursul anului 2012 martorul denunțator O., reprezentant al SC E. SRL, l-a contactat pe inculpatul P., solicitându-i să promoveze o acțiune în constatare, în contradictoriu cu SC K. SRL (f.220-222 u.p.) pentru reținerea nelegală a unui container cu agent refrigerant, fiind încheiat contractul de asistență juridică nr.021981/9.01.2012, ce a avut ca obiect „asistență juridică, reprezentare și redactare acte juridice”, stabilindu-se un onorariu de 1500 lei.

La câteva zile, inculpatul a mai cerut, pentru același litigiu, suma de 1.500 lei, fiind emise chitanțele și facturile corespunzătoare.

Relevant de reținut este împrejurarea că martorul O. a solicitat ca acțiunea civilă să fie introdusă la Judecătoria Oradea, deși competența instanțelor este stabilită potrivit Codului de procedură civilă.

Prin sentința civilă nr.5706/2013 a Judecătoriei Oradea s-a dispus declinarea cauzei în favoarea Judecătoriei Constanța, care prin încheierea din 11 septembrie 2013 pronunțată în dosarul civil nr..../271/2012 a dispus suspendarea cauzei (fil.220, 237-240 vol.II u.p.)

În aceeași perioadă, martorul denunțator O. i-a spus inculpatului P. că este parte într-un alt litigiu aflat pe rolul Judecătoriei Oradea ce avea ca obiect dezbateră succesoră, rugându-l pe inculpat să se intereseze despre stadiul dosarului (vol.II fila 19).

Urmare discuțiilor purtate între inculpat și martorul denunțator O. a fost încheiat contractul de asistență juridică nr.021999 din 15.05.2012 având ca obiect „**reprezentarea și asistarea în faza de executare silită a sentinței civile pronunțată în dosarul nr..../271/2004 al Judecătoriei Oradea**”.

La pct.1.3 din contract, părțile au convenit asupra unui onorariu de 2000 lei iar pe lângă acesta, părțile de comun acord au stabilit un onorariu de succes în cuantum de 5.000 lei în situația în care în urma licitației, clientul (martorul denunțator O.) va cumpăra imobilul la suma maximă de 45.000 lei.

Contractul a fost semnat de inculpatul P., respectiv martorul denunțator O., inculpatul primind de la acesta suma de 2.500 lei, nefiind eliberată o chitanță.

Dosarul nr..../271/2004 al Judecătoriei Oradea -cu privire la care martorul denunțator i-a solicitat inculpatului să verifice stadiul procesual și reprezentarea intereselor sale în faza de executare silită- a avut ca obiect succesiune și sistare indiviziune, ca urmare a dezbaterii moștenirii lăsată de defunctul O. pentru moștenitorii O. -fiu, D. -fiică și V. -fiică.

Prin sentința civilă nr.1514 din 25.02.2008 pronunțată de Judecătoria Oradea, s-a admis acțiunea formulată de D. în contradictoriu cu pârâții O. și V.; a admis în parte acțiunea reconvențională formulată de O.; a constatat că au calitate de moștenitori D., O. și V., în calitate de fii, în cotă de 1/3 fiecare; a constatat că masa succesorală se compune din imobil, casă și teren, în valoare de 75000 lei; a dispus sistarea stării de indiviziune; a atribuit lui D. în întregime imobilul menționat mai sus, obligând-o pe aceasta la o sultă în cuantum de 23418,78 lei în favoarea lui O. și 23006,2 lei în favoarea lui V..

Hotărârea a rămas definitivă prin decizia civilă nr. 638/R/2012 din 14.06.2012 a Tribunalului Bihor, prin respingerea, ca perimat, a recursului civil introdus de recurenții D. și V..

Cu privire la suma de 2500 lei se susține că 2000 lei au fost reținuți de inculpat, iar 500 lei au fost dați pentru executorul judecătoresc B., inculpatul lăsând să se înțeleagă că are influență asupra acestuia și că îl poate determina ca în dosarul execuțional să organizeze o licitație cu încălcarea legii, în urma căreia martorul denunțator O. să fie singurul participant al licitației și să achiziționeze imobilul cu suma maximă de 45.000 lei, în condițiile în care acesta a fost evaluat la suma de 95.800 lei.

Pentru suma de 2000 lei, Parchetul susține că inculpatul a disimulat-o ca onorariu de avocat, pentru a ascunde adevărata natură a provenienței banilor și anume, de a o folosi pentru exercitarea influenței asupra executorului judecătoresc B., în scopul obținerii de către martorul denunțator O. a imobilului la un preț subevaluat.

B. Parchetul pornește de la o premisă greșită, susținând că „în procedura soluționării unui dosar execuțional privitor la vânzarea unui imobil prin licitație publică, conform prevederilor Codului de procedură civilă, avocatul nu are nicio prerogativă legală, ci doar executorul judecătoresc, astfel încât în mod obiectiv, onorariul avocațial nu se justifică” și ca atare prin contractul încheiat nu s-a urmărit altceva decât disimularea naturii sumei de 2000 lei.

Pe de altă parte nu se observă contradicțiile dintre declarațiile martorului denunțator O., respectiv declarațiile martorei O., asupra unor elemente esențiale dar și faptul că acestea nu se coroborează cu celelalte probe administrate.

În fine, nici analiza proceselor verbale de redare a discuțiilor ambientale purtate între inculpat și martorul denunțator O., respectiv O., în cursul lunii noiembrie 2013, nu converg spre ipoteza săvârșirii infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului P..

C. Înalta Curte, prealabil analizării probelor administrate în prezenta cauză, reține, contrar susținerilor parchetului, că potrivit dispozițiilor art.646 alin.1 Cod procedură penală – Cartea a V-a . Despre

executare silită. Capitolul II. Titlul executoriu: creditorul și debitorul au dreptul să asiste, personal sau prin reprezentanții lor, la efectuarea tuturor actelor de executare, să ia cunoștință de actele dosarului de executare și să obțină adeverințe și copii de pe aceste acte, certificate de executorul judecătoresc, pe cheltuiala părții interesate, iar atunci când se consideră vătămăți în drepturile ori interesele lor legitime, pot contesta actele de executare sau executarea silită însăși, în termenele și condițiile prevăzute de lege.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art.2 alin.3 din Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat: „**Avocatul are dreptul să asiste și să reprezinte persoanele fizice și juridice în fața autorităților judecătorești și a altor organe de jurisdicție, a organelor de urmărire penală, a autorităților și instituțiilor publice, precum și în fața altor persoane fizice sau juridice, care au obligația să permită și să asigure avocatului desfășurarea nestingherită a activității sale, în condițiile legii**”.

-art.3 alin.2 lit.b: „**Activitatea avocatului se realizează prin : (...) b) asistență și reprezentare juridică în fața (...) executorilor judecătorești (...) în condițiile legii**”.

-art.29 alin.1: „**avocatul înscris în tabloul baroului are dreptul să asiste și să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă (...)**”.

În ceea ce privește onorariul de succes, Înalta Curte reține dispozițiile art.129 alin.2 lit.c din Statutul profesiei de avocat, publicată în M.Of. nr.898 din 19.12.2011, cu modificările și completările ulterioare potrivit cu care : „**Onorariile pot fi stabilite astfel: (...) c) onorarii de succes; al.6) „Avocatul are dreptul, ca în completarea onorariului fix, să solicite și să obțină și un onorariu de succes, în funcție de rezultat sau de serviciul furnizat**”

În fine, în ceea ce privește efectuarea licitației cu consecințe directe asupra valorii bunului, în dispozițiile art.846 alin.8 Cod procedură civilă se prevede că: „**în cazul în care nu este oferit prețul la care imobilul a fost evaluat, vânzarea se va amâna la un alt termen, de cel mult 30 de zile, pentru care se va face o nouă publicație, în condițiile art.839, cu excepția publicării anunțului într-un ziar de circulație națională sau locală. La acest termen, licitația va începe de la prețul de 75% din prețul de pornire al primei licitații. Dacă nu se obține prețul de începere a licitației și există cel puțin 2 licitatori, la același termen, bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, dar nu mai puțin de 30% din prețul de pornire al primei licitații. Vânzarea se va putea face chiar dacă se prezintă o singură persoană care oferă prețul de la care începe licitația....**”.

-(9) „**Dacă nici la a doua licitație imobilul nu a fost adjudecat, la cererea creditorului, executorul judecătoresc va putea stabili o nouă licitație, în condițiile prevăzute la alin.8... licitația va începe de la prețul de 50% din prețul de pornire al primei licitații. Dacă nu se obține acest preț și există cel puțin 2 licitatori, bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta din urmă este mai mic decât valoarea creanței ori a garanției...**”

Infracțiunea de trafic de influență

D) Având în vedere competența avocatului în faza procedurii executării silite dar și a relațiilor dintre inculpatul P. și martorul denunțator O. a fost încheiat, astfel cum s-a arătat anterior, contractul de asistență juridică nr.02199 din 15.05.2012.

Cu privire la împrejurările încheierii acestui contract, Înalte Curte are în vedere, pe de o parte, declarațiile martorului denunțator O., -contradictorii pe durata procedurii-, declarațiile martorei O. -contradictorii sub aspectele esențiale cu declarațiile martorului denunțator-, iar pe de altă parte, celelalte probe administrate care nu susțin versiunea denunțatorului și nu converg spre reținerea vinovăției inculpatului P., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, prezumția de nevinovăție nefiind înlăturată.

Astfel, în declarația dată la 29.05.2017, martorul denunțator O. arată că „inculpatul P. mi-a pretins suma de 500 lei pentru a discuta cu executorul judecătoresc, în sensul organizării unei licitații, în sensul favorizării mele, urmând să cumpăr imobilul cu suma de 45.000 lei.

P. mi-a zis că urmează ca executorul judecătoresc, urmare sumei de 500 lei, să organizeze licitația în sensul de a publica licitația într-un ziar mai puțin citit și la licitație să particip numai eu.

...P. mă reprezenta în două cauze civile, pentru aceste contracte mi-a emis chitanță, iar pentru suma de 2000 lei am primit contract de asistență, **dar nu și chitanță. Suma de 500 lei era destinată executorului judecătoresc.**

Datorită lipsei de diligență, nu numai că am pierdut procesele civile, dar am pierdut și casa unde urma să câștig licitația.

...P., în legătură cu executorul, mi-a spus că rezolvă tot. Știam că trebuie să plătesc taxe executorului judecătoresc.

...P. **mi-a spus că suma de 500 lei îi va da executorului judecătoresc pentru ca acesta să organizeze licitația privind vânzarea imobilului pe care l-am primit moștenire.**

...valoarea imobilului a cărei licitație urma să fie tructă (P. folosea în mod repetat expresia „aranjare, tructarea licitației.....) era de 1 miliard lei iar P., **pentru suma de 500 lei, se obliga să mă favorizeze să cumpăr casa prin executorul judecătoresc.**

...s-a prevăzut și un onorariu de succes în cuantum de 5000 lei dacă imobilul se vindea la suma de maxim 45.000 lei.

...P. mi-a zis că urma ca anunțul privind vânzarea imobilului să fie trecut într-un ziar de mic tiraj și într-o rubrică mai puțin citită...în noiembrie 2012 a spus, dacă se dorește să emită chitanțe pentru contractele încheiate.

...executorul judecătoresc a fost ales de P.

...am aflat de la executorul judecătoresc că inculpatul nu a realizat nici un demers în legătură cu licitația privind imobilul

...În final am pierdut dreptul de a lua banii de pe moștenire datorită prescripției executării.

...Colaborarea mea directă cu executorul judecătoresc B. a început în septembrie 2012.

..Deși îl știam pe executorul judecătoresc am apelat la avocat datorită confuziei din hotărârea ce urma a fi pusă în executare. De fapt, nu înțelegeam dispozitivul hotărârii”.

În fața instanței de fond, denunțatorul O., în declarația dată în 4 iunie 2015, prezintă un mod diferit în ceea ce privesc discuțiile purtate cu inculpatul în legătură cu procedura executării silite.

„...inculpatul mi-a cerut 2500 lei ca să organizeze licitația pentru imobilul respectiv. Noi am dat suma respectivă, iar după un interval de timp nu l-am găsit, ocazia cu care l-am notificat acasă, am încercat să îl sunăm, respectiv e-mail-uri.

...2000 lei reprezintă onorariul convenit iar 500 lei suma pe care să o dea executorului judecătoresc ca acesta să organizeze licitația ca să cumpărăm casa la prețul de 45.000 lei.

...inculpatul mi-a spus că se va trece într-un ziar mai puțin citit unde se va trece minimul, iar la licitație voi participa numai eu. Aceasta era afirmația inițială, iar în local mi-a spus că nu se poate să particip doar eu ci și surorile mele.

...inculpatul mi-a spus despre licitație când l-am consultat.

...în afara sumei de 500 lei emisă inculpatului, nu mi-a mai cerut alți bani”.

Relativ la ce înțelege martorul denunțator prin noțiunea de „trucare” acesta arată că:

„...în primă fază nu mi s-a părut ceva ilegal, dar am înțeles ulterior că ar fi ceva trucat. Mi s-au părut anormale sumele de bani pentru care nu am primit facturi sau chitanțe...modul de a publica în ziar și faptul că din 2012 ne tot amâna sub diferite pretexte cum ar fi că se însoară B., că se mută arhiva.

....inculpatul a spus că în schimbul celor 2.500 lei va rezolva licitația ca să cumpărăm casa....

...în discuția din noiembrie mi-a spus că valoarea licitației va scădea treptat dacă nu se prezintă licitanți și respectiv dacă nu se vinde imobilul la prima licitație.

...în noiembrie mi-a spus că dacă executorul nu va realiza legal executarea, ne putem adresa unui alt executor...Noi aveam deja dosarul execuțional deschis din septembrie, de către noi la executorul B. și inculpatul ne mințea că a deschis el dosarul execuțional.”

Contrar susținerilor martorului denunțator O., în cursul judecării cauzei în apel, în sensul că „în final, am pierdut dreptul de a lua banii de pe moștenirea respectivă, datorită prescripției executării”, Înalta Curte reține că prin Actul de adjudecare nr.82 încheiat la 31.03.2014 de către S.E.J. B. (prețul de adjudecare fiind de 75.000.000 lei) imobilul i-a fost atribuit adjudecătorului O.. Actul de adjudecare constituie titlul de proprietate în vederea înscrierii dreptului său de proprietate asupra imobilului situat în

De asemenea, în declarația martorului denunțator O., dată în faza de urmărire penală la data de 30.10.2013 –în ceea ce privește legătura cu executorul judecătoresc B.- arată că, „...cunoscându-l de mai mult timp, l-am întrebat pe B.

dacă are cunoștință că la biroul său este înregistrat un dosar execuțional pe numele meu, la care executorul judecătoresc a răspuns că nu.

În luna septembrie 2013 ... m-am prezentat la executorul judecătoresc B., care a format un dosar execuțional, în curs de soluționare.”

Cât privește semnificația cuvântului „trucare” pentru martorul denunțator O., este relevantă și declarația acestuia din 3.12.2013 dată în faza de urmărire penală în care arată „... avocatul P. mi-a cerut suma de 2500 lei pentru a interveni la executorul judecătoresc B., pentru ca acesta să trucheze o licitație asupra unui imobil, casă de locuit și teren, situate în, **în sensul ca eu să fiu singurul participant la licitație, iar valoarea imobilului să fie diminuată progresiv, astfel ca la a treia licitație să mi se adjudece imobilul respectiv cu suma maximă de 45.000 lei...**”

„...avocatul mi-a spus că 2000 reprezintă onorariul său ca avocat, iar 500 vor fi dați executorului judecătoresc B. pentru **trucarea licitației...** după ce voi câștiga licitația și mi se va adjudeca imobilul și terenul cu suma maximă de 45.000 lei va trebui să-i dau lui un **onorariu de succes de 5000 lei...**”

Sub același aspect, relevantă este și declarația aceluiși martor denunțator din 9 ianuarie 2014 în care arată că, **...eu aveam pe rolul instanței din Oradea un dosar de moștenire și nu mai știam în ce stadiu se află și l-am rugat pe avocatul P. să se intereseze de acest litigiu**

...avocatul P. mi-a spus mie și soției mele că va interveni pe lângă executorul judecătoresc, pentru ca acesta să organizeze o licitație în urma căreia eu să fiu câștigător și să pot adjudeca imobilul respectiv cu suma de 45.000 lei, în condițiile în care prin expertiza imobiliară acest imobil fusese evaluat la 95.800.

...Pentru această intervenție a avocatului P. la executorul judecătoresc B., **avocatul a cerut suma de 2000 lei cu titlu de onorariu pentru a participa și a ne reprezenta la licitație și suma de 500 lei pentru a o da executorului judecătoresc, fără să ne spună cu ce titlu**

...pe lângă aceste sume a spus că după ce voi câștiga licitația și voi putea cumpăra imobilul cu suma maximă de 45.000 lei, el să primească un onorariu de succes de 5000 lei.

...Avocatul P. nu a menționat foarte clar ce reprezintă suma de 500 lei pe care urma să i-o dea executorului judecătoresc și anume că acești bani îi va da pentru a putea organiza licitația în așa fel încât eu să fiu singurul participant la licitație și tot eu să câștig licitația, **adjudecându-mi imobilul la o sumă de mai mult de jumătate din valoarea reală a imobilului.**

Evaluând declarațiile martorului denunțator din cursul judecății, respectiv urmărire penală, Înalta Curte reține neconcordanțe evidente în ceea ce privește semnificația, pentru acesta, a noțiunii de „trucare”, a noțiunii de „evaluare, subevaluare imobil”, titlul cu care a fost remisă inculpatului P. suma de 500 lei, cine a luat legătura cu executorul judecătoresc B. pentru demararea procedurii execuționale și nu în ultimul rând împrejurarea că imobilul a fost adjudecat de martorul denunțator și că acesta „nu a pierdut” astfel cum a susținut în declarația dată în apel.

Starea de fapt, prezentată diferit pe parcursul investigațiilor, de către denunțator, este confirmată, doar în parte, de către soția acestuia, martora O., asupra unor împrejurări esențiale cauzei având o altă versiune.

Audiată în apel (29.05.2017) martora arată că inculpatul P. a pretins suma de 500 lei „pentru a rezolva o licitație”

„...P. mi-a spus că **anunțul pentru organizarea licitației va fi publicat într-un ziar obscur, mai puțin citit, într-un colț și că va participa numai soțul meu. Ulterior mi-a spus că vor participa și celelalte două rude ale noastre, iar din exterior nu va participa nicio altă persoană.**

...Soțul meu a câștigat licitația și a cumpărat cu 75.000 lei.

...suma de 2000 lei a fost dată lui P. cu titlu de onorariu avocat, fără a fi emisă chitanță....P. mi-a spus să-i aduc aminte dacă a omis să emită chitanță.”

Aceleași împrejurări sunt prezentate de martoră și la instanța de fond (declarația din 4 iunie 2015), confirmând faptul că inculpatul –urmare discuțiilor purtate de acesta și soțul său- trebuia să se intereseze de dosar, fiindu-i remisă suma de 2500 lei din care **2000 lei cu titlu de onorariu pentru reprezentare „la licitația respectivă”, 500 lei pentru executor „ca să rezolve licitația”, respectiv să pună anunțul la o rubrică mai puțin citită într-un ziar mai puțin citit...Inculpatul mi-a spus că va da 500 lei executorului pentru a începe licitația.”**

Atât martora cât și denunțatorul O. au fost de acord „pentru că doreau să se termine totul și nu aveau cunoștință despre dosarul respectiv.”

În ceea ce privește onorariul de succes, martora arată că suma de 5000 lei „a fost convenabilă pentru noi”. **Nu ne-a fost impusă de inculpat, s-a discutat pur și simplu. Inculpatul a spus că la prima licitație va fi o anumită sumă, iar la următoarea va fi redusă, la următoarea din nou redusă”.**

Întrebată fiind, în cadrul audierilor, dacă executorul trebuia să facă ceva nelegal, să încalce legea, martora a răspuns „Nu”.

Aceeși martoră susține că **inculpatul P. le-a spus că în ipoteza în care „B. nu va face executarea convenabil, va formula contestație la executare”.**

Cu privire la declanșarea procedurii execuționale, martora afirmă că „noi deschiseseam dosarul execuțional în septembrie 2013” și nu inculpatul P., care nu s-a prezentat și nu s-a ocupat de „cele 3 procese” pe care le-a pierdut.

Nici în faza de urmărire penală martora nu susține, în totalitate, starea de fapt prezentată de denunțator.

Astfel, arată că în cursul lunii mai 2014 i-au solicitat inculpatului P. „să se intereseze de un proces pe care soțul meu îl avea pe rolul instanței având ca obiect dezbateri succesorală, respectiv o moștenire împreună cu cele două surori ale sale” (declarație din 9 ianuarie 2014).

Inculpatul P. a afirmat că este prieten cu executorul judecătoresc B. și că „acesta poate să rezolve în așa fel încât imobilul care făcea obiectul dezbaterii succesoriale să fie scos la licitație, iar executorul judecătoresc să facă în așa fel încât la acea licitație să participe doar soțul meu, urmând ca acel imobil să fie adjudecat de soțul meu la o valoare de 45.000 lei maxim, în condițiile în care evaluarea imobiliară stabilită în cursul judecății imobilul era evaluat la 98.000 lei”.

Inculpatul P. „ne-a cerut suma de 25.000 lei, **din care 2000 lei onorariu iar 500 lei urmau să-i fie dați, nu știu cu ce titlu, executorului judecătoresc B.**”.

Cât privește onorariul de succes, martora afirmă că acesta era un bonus pe care urma să-l remită inculpatului dacă „soțul meu va câștiga licitația și va cumpăra imobilul cu suma de 45.000 lei”.

Din analiza declarațiilor martorei O. rezultă că, fie nu știa cu ce titlu a fost dată suma de 500 lei inculpatului P., fie că a fost dată pentru a începe formele de executare, confirmă faptul că dosarul execuțional a fost deschis urmare demersurilor făcute de soțul său și nu de inculpat, că ambele părți au consimțit asupra unui onorariu în cuantum de 2000 lei și un onorariu de succes de 5000 lei, dacă imobilul va fi adjudecat cu suma de 45.000 lei.

Nici prin corespondența electronică și nici prin procesele-verbale de redare a înregistrărilor ambientale nu se susține versiunea martorului denunțator în sensul remiterii, către inculpat, a sumei de 500 lei pentru a interveni pe lângă executorul judecătoresc B..

Astfel, urmare convorbirilor repetate ale denunțatorului O., prin e-mail, inculpatul P., la data de 28 septembrie 2012 îi aduce la cunoștință faptul că nu a ajuns la birou și nici la toate cauzele, astfel că, solicită „rezilierea contractului de asistență juridică nr.021999 deoarece de la data semnării acestuia (15.05.2012) până în prezent (3.10.2012) nu au fost informați despre modul de desfășurare al licitației și restituirea onorariului stabilit în contract precum și cei 500 lei plătiți, în aceeași zi, pentru executorul judecătoresc”.

Analizând conținutul fiecărui e-mail, se observă că acestea nu fac referire la o licitație „trucată”, la primirea vreunei sume de bani de către inculpatul P. pentru a-și exercita influența asupra executorului judecătoresc. Dimpotrivă, denunțatorul solicită, în mod expres, restituirea onorariului de 2000 lei stabilit în contract, respectiv suma de 500 lei pentru executorul judecătoresc.

În acest sens, relevantă este **comunicarea, prin e-mail, din 31.1.2012 (fil.41 d.u.p.) prin care inculpatul transmite denunțatorului sentința civilă nr.1514/2008 a Judecătoriei Oradea, investită cu formulă executorie...”urmând ca până la sfârșitul săptămânii să vedem și data licitării”.**

Aceleași elemente sunt reliefate și în discuțiile telefonice purtate între denunțatorul O. și inculpatul P. –discuții în cadrul cărora inculpatul îi spune denunțatorului că trebuie să meargă împreună la executor (11.10.2013) pentru a vedea care este situația concretă- răspunzând, totodată, la celelalte întrebări care-i erau adresate. Mai mult, din procesul-verbal de transcriere a convorbirilor telefonice din data de 25.11.2013 inculpatul îi spune denunțatorului că „...**Deci, dacă din orice, cum să zic, dacă din orice motiv nu se ajunge, adică, cum să spun? Singura persoană, adică, singurul în care să se poată să nu se ajungă la licitație, îi că...executorul n-o...organizează! Ori dacă el nu poate... s-o mai organizeze într-o lună, două, mereu la altul! Adică...mă duc, frumos, îmi dă banii înapoi și nu ...merem la altul!**”

Este de observat că inculpatul P., deși martorul denunțator, în mod repetat, aduce în discuție sumele date (2000 lei onorariu, 500 lei pentru executorul judecătoresc, respectiv 45.000 valoarea imobilului), îi confirmă faptul că s-au

făcut mențiunile corespunzătoare în Cartea funciară. Nu se desprinde, din dialogul purtat, aspecte legate de „trucarea licitației”, în sensul ca imobilul să fie adjudecat la suma dorită de martorul denunțator, prin încălcarea legii de către executorul judecătoresc.

Relevante, sub aspectul stabilirii stării de fapt și a excluderii sferei ilicitului penal, sunt declarațiile martorilor B. și B..

Astfel, în declarația dată la Înalta Curte de Casație și Justiție, în data de 29.05.2017, martorul B. arată că inculpatul P. nu i-a cerut să-l favorizeze pe martorul denunțator O. în desfășurarea licitației, **„având însă o discuție cu acesta în legătură cu executarea, dar pentru că nu a fost ceva special să-mi atragă atenția nu mai pot reda conținutul discuției”**.

Arată de asemenea, faptul că dispozițiile Codului de procedură civilă, aplicabile în materia executării silite, permit vânzarea imobilului la o valoare mai mică decât valoarea expertizată, putându-se ajunge până la 30% din aceasta.

Martorul arată că, în general, se percepe un avans cuprins între 100 și „mii de lei” în funcție de obiectul litigiului și de suma ce trebuie recuperată iar vânzarea unui imobil la licitație la o valoare de 50% din valoarea expertizată nu este o sumă derizorie.

Aceleași aspecte sunt înserate și în declarația martorului din 10.09.2015 dată la instanța de fond, confirmând faptul că „fiecare executare silită începe cu achitarea unui avans de către creditor urmând ca diferența să fie recuperată în cadrul executării silite.

Niciodată inculpatul nu i-a cerut să „trucheze” vreo licitație, având o discuție de principiu cu inculpatul în vederea organizării unei licitații.

Martorul B. confirmă faptul că a înregistrat un dosar execuțional, privindu-l pe creditorul O. și nu a discutat cu inculpatul P. despre organizarea licitației.

Dosarul de executare a fost înregistrat ca urmare a cererii denunțatorului O. și nu a demersurilor inculpatului P..

Cu respectarea legii, anunțul a fost făcut într-un ziar local iar în momentul înregistrării dosarului de executare se solicita un avans în funcție de valoarea cauzei și a posibilităților materiale ale părților.

Adjudecarea imobilului la un preț mai mic decât cel stabilit prin expertiză, este conformă Codului de procedură civilă, iar prețul de 45.000 lei, pentru imobilul în discuție, nu este un preț derizoriu (declarație din 4 iunie 2015 dată la Curtea de Apel Oradea).

Declarațiile martorilor B. și B. susțin ipoteza inculpatului P. în sensul că nu a dat nicio sumă de bani celor doi executori pentru organizarea executării silite, în alte condiții decât cele prevăzute de lege.

Concluzionând, Înalta Curte reține că probele administrate în cauză, dovedesc, fără putință de tăgadă, că inculpatul P. a primit de la martorul denunțator O. suma de 2500 lei, -încheind contractul de asistență juridică nr.021999 din 15.05.2012- pentru asistență juridică, reprezentare și asistare în faza de executare silită a sentinței civile pronunțată în dosarul nr..../271/2004 al Judecătoriei Oradea) și cheltuieli pentru executare, fără a lăsa să se creadă că ar avea influență asupra executorului judecătoresc pentru a-l determina să

organizeze o licitație „trucată” cu scopul de adjudecare a imobilului la un preț, mult inferior, celui stabilit prin raportul de expertiză.

Nu are nicio relevanță –sub aspectul infracțiunii de trafic de influență– împrejurarea că la data de 15.05.2012, când a fost încheiat contractul de asistență juridică, hotărârea primei instanțe nu era definitivă. Esențial este faptul că la acea dată, se pronunțase o hotărâre prin care se stabilise calitatea de moștenitor a martorului denunțator O. precum și sulta ce i se cuvenea. Acestea au fost, de altfel, împrejurările în care martorii O. și O. i-au solicitat inculpatului P. să verifice „situația juridică a dosarului aflat pe rolul Judecătoriei Oradea, având ca obiect dezbateră succesoră și împărțirea unei moșteniri” (declarația din 30 octombrie 2013 dată la D.N.A.-Serviciul Teritorial Oradea).

Consultațiile juridice date de inculpatul P. în baza contractului de asistență juridică încheiat cu denunțatorul O., -aducându-i-se la cunoștința denunțatorului inclusiv posibilitatea reducerii prețului imobilului scos la licitație în etapa a doua sau chiar a treia, conform dispozițiilor cuprinse în art.848 C.proc.civ.- nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență.

D.1. Elementul material al laturii obiective al infracțiunii de trafic de influență constă în pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Pentru existența infracțiunii de trafic de influență –în toate variantele- este necesar ca făptuitorul să aibă influență sau să se lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar.

Esențial este, ca influența reală sau presupusă a făptuitorului să fi constituit, pentru persoana interesată motivul determinant al tranzacției.

Prevalându-se de o influență reală sau imaginară asupra funcționarului, făptuitorul trebuie să promită că va interveni la acel funcționar pentru ca acesta să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu. Nu interesează dacă acel act a fost sau nu efectuat, este suficient ca folosul să fi fost primit sau pretins pentru a-l determina pe funcționar în sensul celor dorite de persoana interesată.

Sub aspectul laturii subiective, făptuitorul își dă seama și vrea să trafice influența sa reală sau presupusă asupra unui funcționar, prevăzând și dorind urmarea faptei, adică starea de pericol pentru buna desfășurare a activității de serviciu.

Raportând starea de fapt, rezultată din probele administrate, la cerințele normei de incriminare, Înalta Curte constată, astfel cum s-a analizat anterior, că inculpatul a primit suma de 2.500 lei de la martorul denunțator O., pentru a-l reprezenta în faza executării silite, încheind contract de asistență juridică și nu pentru a influența executorul judecătoresc să îndeplinească sau să nu îndeplinească un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu.

Nicio probă nu susține varianta denunțatorului, demersurile sale la organele de urmărire penală fiind generate de nemulțumirea sa față de activitatea

profesională a apărătorului său, care nu s-a prezentat la termenele stabilite în mai multe cauze aflate pe rolul Judecătoriei Oradea. În acest context, a apreciat că restituirea sumelor date cu titlu de onorariu i se cuvin, considerând în mod greșit că fapta inculpatului intră în sfera ilicitului penal.

E. Infracțiunea de spălare de bani

În opinia Parchetului, suma de 2000 de lei, remisă inculpatului P. la data de 15.05.2012, a reprezentat prețul traficului de influență exercitat asupra executorului judecătoresc, în favoarea martorului denunțator O., fiind disimulată în contractul de asistență juridică nr.021999/15.05.2012.

Potrivit dispozițiilor art.29 lit.b din Legea nr.656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, constituie infracțiunea de spălare a banilor ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de spălare de bani se poate realiza în mai multe acțiuni alternative, în prezenta cauză, acțiunea făptuitorului –reținută de Parchet- este aceea de ascundere sau disimularea adevăratei naturi a provenienței banilor, cunoscând că aceștia provin din săvârșirea unei infracțiuni.

Indiferent de modalitatea de săvârșire a infracțiunii, aceasta cuprinde trei faze: **a)** plasarea banilor; **b)** stratificarea; **c)** integrarea. Ele pot fi regăsite în toate situațiile sau pot avea o altă configurație, ori pot fi comprimate în una sau două dintre fazele menționate. Toate însă, au o caracteristică comună, fictivitatea, ascunderea originii bunurilor, fabricarea unei aparențe de proveniență legală a bunurilor achiziționate în mod nelegal, camuflarea.

În faza plasării, numită și prespălare, bunurile provenite din săvârșirea de infracțiuni sunt introduse în circuitul civil prin crearea unei circulații fictive, iar în faza integrării, denumită și reciclare, se realizează fabricarea unei aparențe de proveniență legală.

Acțiunea de ascundere sau disimulare a naturii reale infracționale a bunului, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, constă în mascarea provenienței sau situației sale juridice, de regulă prin operațiuni juridice complexe, economice sau financiare cum ar fi de pildă operațiuni prin care se efectuează plăți fără contraprestație.

Raportând starea de fapt expusă anterior, la cerințele normei de incriminare analizate în contextul probelor administrate, Înalta Curte reține că inculpatul P. **nu a ascuns, nu a disimulat, nu a atribuit un caracter fictiv acțiunilor sale, ci, dimpotrivă, a încheiat contractul de asistență juridică nr.021999 din 15.05.2012 în condițiile legii, urmând a-i asigura martorului denunțator O. reprezentare, asistare în faza de executare silită a sentinței civile nr.1514/25.02.2008 a Judecătoriei Oradea.**

Se observă, dincolo de orice dubiu, suma convenită de părți, activitățile pe care trebuia să le întreprindă în calitate sa de avocat (reprezentare, asistare), faza procesului civil (executare silită) , numărul dosarului, instanța pe rolul căreia se află, nefiind deci o operațiune prin care se efectuează o plată fără contraprestație.

În condiții de transparență, este stabilit și onorariul de succes, convenit de părți și permis de lege, astfel cum prevăd dispozițiile art.129 lit.c din Statutul profesiei de avocat.

Pe de altă parte, împrejurarea că inculpatul a încheiat doar contractul de asistență juridică dar nu a eliberat și chitanță nu echivalează cu operațiuni de ascundere sau disimulare în sensul normei de incriminare.

Această omisiune, neglijență, poate îmbrăca orice altă formă de răspundere (contravențională, disciplinară), dar nu poate intra –în contextul stării de fapt reținută în prezenta cauză- în sfera ilicitului penal.

În fine, trimiterile Parchetului, în concluziile scrise (fila 19), la instituția simulației sunt esențialmente greșite.

Simulația, ca operațiune specifică dreptului civil, este considerată o excepție de la opozabilitatea față de terți a contractului. Simulația reprezintă operațiunea juridică ce constă în încheierea unui contract aparent menit să dea impresia creării unei situații juridice diferite de cea reală și a unui contract secret conținând adevăratele raporturi juridice pe care părțile înțeleg să le stabilească în realitate. Scopul general și abstract al oricărei simulații este acela al ascunderii de către părți a cuprinsului ori existenței acordului de voință real față de terți.

Or, în cauză, părțile de comun acord, au încheiat un singur contract de asistență juridică, în condițiile de legalitate enunțate anterior, nu au încheiat și nici nu s-au înțeles asupra întocmirii unui alt contract secret de natură să stabilească alte raporturi juridice.

Ca atare, circumstanțele obiective ale faptei, analizate prin prisma probelor administrate, exclud, fără echivoc, reținerea în sarcina inculpatului P. a infracțiunii de spălare de bani.

F. Infracțiunea de evaziune fiscală

Parchetul reține că infracțiunea de evaziune fiscală constă în aceea că inculpatul P., în calitate de avocat în cadrul Baroului ..., în perioada 2011-2013, nu a evidențiat, în integralitate, în documente legale, veniturile realizate, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, cauzând un prejudiciu în valoare de 89.194 lei reprezentând 54.088 lei taxă pe valoarea adăugată (TVA), 24.484 lei impozit pe venit și 7.612 lei contribuții la asigurări sociale de sănătate.

Potrivit dispozițiilor art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005, constituie infracțiunea de evaziune fiscală, omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în acte contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate.

Omisiunea în tot sau în parte, a evidențierii, în acte contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate, constă în neînregistrarea, în aceste documente, a unor surse impozabile ori taxabile realizate de către contribuabil.

Spre deosebire de acțiune – ca modalitate de săvârșire a unei fapte penale – inacțiunea se circumscrie unui comportament pasiv, o manifestare de voință realizată prin abținerea subiectului de la îndeplinirea unei obligații legale. Omisiunea nu se analizează niciodată în abstract, ca o simplă pasivitate, ci ea trebuie evidențiată, întotdeauna, prin raportare la o anumită acțiune determinantă ce-i incumbă făptuitorului.

Cât privește sintagma „alte documente legale”, avută în vedere de dispozițiile art.2 din Legea nr.241/2005 acestea sunt prevăzute de actele normative prin care sunt stabilite obligațiile fiscale și de cele prin care se transpun în practică normele cuprinse în legislația financiar-fiscală, dar nu toate documentele legale ale unui contribuabil sunt documente de evidență contabilă, în această din urmă categorie intrând documentele justificative, documentele de evidență și prelucrare contabilă, raportare contabilă, financiară și fiscală.

În fine, și în cazul omisiunii evidențierii operațiunilor în actele contabile sau în alte documente legale, scopul urmărit este eludarea în tot sau în parte de la plata obligațiilor fiscale.

Infrațiunea de evaziune fiscală, reținută în sarcina inculpatului P., va fi analizată pe baza probatoriului administrat, din perspectiva a trei coordonate: **a)** taxa pe valoarea adăugată; **b)** impozit pe venit; **c)** contribuția la asigurări sociale de sănătate.

a) Sub primul aspect, Înalta Curte reține că potrivit dispozițiilor art.152 alin.6 din Codul fiscal, persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin.2, este mai mare sau egală cu plafonul de scutire prevăzut la alin.1 ori, după caz, la alin.5, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art.153, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri T.V.A., conform art.153. **Dacă persoana impozabilă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat conform art.153.**

Potrivit raportului de expertiză contabilă judiciară efectuat în cursul cercetării judecătorești (obiectivul nr.6), la determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art.152 alin.1 din Codul fiscal, se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate, precum și alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operațiunile prevăzute la art.152 alin.2 din Codul fiscal.

Suma care a condus la depășirea plafonului pentru obligativitatea înregistrării contribuabilului ca plătitor de TVA, este facturată către martorul I. cu factura 17/16.11.2010 -51.300 lei, încasată integral prin bancă în aceeași zi. Suma de 51.300 lei este luată în considerare a singură dată la calculul plafonului de scutire, respectiv în momentul facturării.

Cu toate acestea, suma chitanțelor nr.121, nr.122 și nr.123 emise la 17.08.2010, respectiv 18.900, 17.100, 15.300 este tot de 51.300 lei.

În suplimentul la raportul de expertiză contabilă judiciară, depus la termenul din 6.10.2016 la instanța de fond –cu privire la acest aspect- se reține că dacă prin mijloace de probă, altul decât expertiza contabilă, se dovedește faptul că suma de 51.300 lei, rezultată din însumarea chitanțelor nr.121, 122 și 123 din 17.08.2010 nu a fost încasată în numerar, plafonul de scutire pentru obligativitatea înregistrării contribuabilului ca plătitor TVA nu este depășit întrucât cifra de afaceri realizată de către Cabinet Individual Avocațial P., este inferioară plafonului de 35.000 euro prevăzut la art.152 alin.1 din Codul fiscal.

Relativ la cele trei chitanțe 129, 130, 152, expertul reține că acestea există la cotor dar nu au fost anulate, respectiv barate cu o linie și cu mențiunea „ANULAT”. Prin urmare, aceste sume au fost cuprinse în baza de impozitare a veniturilor pe perioada 2010-2013.

Faptul că inculpatul P. a primit de la martorul I. o singură dată suma de 51.300 lei doar prin virament bancar , rezultă cu evidență din declarațiile martorului I., coroborate cu înscrisurile comunicate de bancă, cu declarațiile martorilor și cele date de inculpat.

Astfel, în declarația din 11.09.2017 la instanța de apel, martorul precizează că nu a plătit, niciodată, vreo sumă de bani cash inculpatului P., nu a plătit anticipat suma de 51.000 lei „...nu am primit vreo chitanță de la P.”.

În același sens, martorul V. –declarație dată la 7.11.2016 la Curtea de Apel Oradea- arată că „onorariul atât a executorului judecătoresc cât și al avocatului, erau plătite prin virarea banilor în cont de către executor... onorariile erau plătite prin virament bancar”.

Declarațiile martorilor se coroborează cu declarațiile inculpatului P. care arată că...”referitor la cele 3 chitanțe emise, fiind singura încasare din acele cauze care îmi reveneau mie, menționez că maestrul meu m-a anunțat că urmează să încasez o sumă de bani și să pregătesc chitanțele. Am pregătit chitanțele pentru bani, însă maestrul meu mi-a spus că nu vom mai încasa acei bani în numerar, întrucât nu s-au adunat toți și să nu luăm banii fragmentați, și că îi vom lua la sfârșitul executării silite pe care o vom face”. De asemenea, L. confirmă faptul că din contul deschis, s-a plătit suma de 51.303 lei la data de 16.11.2010 către C.A.I. P. cu titlu de onorariu de executare.

Totodată, urmare verificării documentației pusă la dispoziția organelor fiscale abilitate, sumele încasate în contul deschis la L. de către C.A.I. P., nu reprezintă venituri ale cabinetului avocațial în conformitate cu art.48 alin.1 și 2 din Codul fiscal.

Ca atare, Înalta Curte reține, pe de o parte că, probele administrate conduc la concluzia că suma de 51.300 lei a fost luată în calcul de organele fiscale de două ori, sau cel puțin există un dubiu semnificativ în acest sens, care trebuie să profite inculpatului, iar pe de altă parte și în ipoteza în care, s-ar fi depășit plafonul, persoana impozabilă era obligată , conform art.153 din Codul fiscal, la plata accesoriilor aferente pentru fiecare zi de întârziere.

Potrivit dispozițiilor art.1 pct.11 din OUG nr.39/2010, plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

Nivelul penalităților de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere în conformitate cu art.I pct.2 alin.2 din OUG nr.50/2013.

b) Cu privire la impozitul pe venit și omisiunea depunerii „declarației 200”, Înalta Curte reține, că pentru anul 2013 raportarea la organele fiscale trebuia făcută până la data de 25.05.2014 (astfel încât această perioadă nu poate fi supusă analizei), iar pe de altă parte, nedepunerea declarației constituie contravenție și nu infracțiune.

Potrivit art.122 din Codul fiscal, persoanele fizice și asociațiile fără personalitate juridică au obligația de depunere a declarațiilor privind veniturile prin depunerea declarațiilor 200, 201, 204..., după caz, până la data de 25 mai

inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. **Nedepunerea la termenele legale a acestor declarații constituie contravenție conform art.336 alin.1 lit.b din Codul de procedură fiscală.**

Aceste aspecte sunt evidențiate atât în Raportul de expertiză contabilă judiciară cât și în supliment, învederându-se faptul că nedepunerea declarației la termen constituie contravenție și se sancționează conform legislației în vigoare.

Sumele obținute din activități economice, dar declarate cu întârziere sau nedeclarate pot fi impozitate cu ocazia controlului fiscal, iar în termenul legal de prescripție nu pot fi scoase de la impozitare.

De asemenea, este deosebit de relevant, aspectele reținute în suplimentul de expertiză în care se arată că „prin necompletarea la zi a Registrului de Încasări și Plăți, nu pot fi sustrate sume de bani de la impozitare, întrucât documentele primare justificative, respectiv chitanțe și facturi sunt întocmite, sunt disponibile și pot fi verificate”.

În procesul-verbal de control înregistrat la Activitatea de Inspecție Fiscală nr.1833/25.03.2014, se arată că pentru anul 2012 nu s-au calculat dobânzi și penalități de întârziere, de către echipa de inspecție fiscală, deoarece nu au trecut cele 60 de zile de la data confirmării de primire a Deciziei de impunere din oficiu aferentă anului 2012, astfel cum prevăd dispozițiile art.84 alin.8 din Legea nr.571/2003 și art.120 alin.2 din OG nr.92/2003.

c) În fine, cu privire la contribuția de asigurări sociale de sănătate, din același proces-verbal rezultă că pentru perioada 1.10.2010-30.06.2012, contribuția de asigurări sociale de sănătate, pentru C.I.A. P. era reglementată de dispozițiile art.257 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale după cum prevăd art.1 pct.11 din OUG nr.39/2010.

Prin raportul de expertiză, dar și în procesul-verbal întocmit de Ministerul Finanțelor Publice, s-a stabilit că inculpatul P. datorează bugetului național unic de asigurări de sănătate și penalități de întârziere -în sumă totală de 5803 lei, iar contribuția la asigurări de sănătate a fost stabilită la suma de 12.943 lei.

Ca atare, autoritățile de control, în baza documentelor ridicate de la C.I.A. P. au putut stabili atât suma datorată pentru asigurările sociale de sănătate cât și cuantumul penalităților de întârziere.

Concluzionând, Înalta Curte reține că nici infracțiunea de evaziune fiscală nu poate fi reținută în sarcina inculpatului, faptele acestuia neputând fi circumscrise elementului material al infracțiunii, astfel cum prevăd dispozițiile art.9¹ alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005. Nici sub aspectul laturii subiective, fapta nu constituie infracțiune, inculpatul nu a urmărit eludarea obligațiilor fiscale, omisiunea sa îmbrăcând forma contravenției.

Având în vedere considerentele expuse anterior, Înalta Curte reține că hotărârea pronunțată de instanța de fond este legală și pe cale de consecință, în temeiul dispozițiilor art.421 alin.1 lit.b va respinge apelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea împotriva sentinței penale nr.110/P.I. din 21 noiembrie 2016 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind pe inculpatul P., ca nefondat.

Conform art.421 alin.1 lit.a din Codul de procedură penală, apelul declarat de expertul D. va fi respins, ca tardiv, fiind declarat cu depășirea termenului prevăzut de lege.

Apelul trebuia declarat în condițiile art.410 alin.2 Cod procedură penală – „în cazul prevăzut la art. 409 alin. (1) lit. e), apelul poate fi exercitat de îndată după pronunțarea încheierii prin care s-a dispus asupra cheltuielilor judiciare, indemnizațiilor și amenzilor judiciare și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza” - în speță, hotărârea a fost pronunțată la data de 21 noiembrie 2016, iar calea de atac a fost exercitată de expert la data de 7.06.2017.

De asemenea, se constată că nu sunt îndeplinite nici condițiile prev. de art.411 alin.1 Cod procedură penală privind repunerea în termen, apelanta nefăcând dovada existenței unei cauze temeinice de împiedicare a exercitării căii de atac.

Va obliga apelanta D. la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea vor rămâne în sarcina statului.

Onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat, până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 70 lei, va rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de repunere în termenul de apel formulată de apelanta D..

Respinge, ca tardiv, apelul declarat de apelanta D. împotriva sentinței penale nr.110/P.I. din 21 noiembrie 2016 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori.

Obligă apelanta D. la plata sumei de 50 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea împotriva sentinței penale nr.110/P.I. din 21 noiembrie 2016 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind pe inculpatul P..

Cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea rămân în sarcina statului.

Onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat, până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 70 lei, rămâne în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 06 noiembrie 2017.